

Утеха.

1.

Гледай бѣлитѣ полета, синята
гора и оня блядолилавъ пжтъ; задъ тѣхъ
преди сѣвсемъ сѣмичка бѣхъ.

Тамъ сега кжщята бѣли спятъ,
въ сѣнь догонватъ спомена за мене тѣ;
сини панделки развѣватъ надъ куминитѣ.

Идваха децата всѣки день
съ черни плочи, съ дрипави букварчета,
слушаха и вѣрваха каквото имъ четѣхъ.

Ала съ пролѣтѣта при насъ дойде
неповиканъ гостъ единъ. Подъ стрѣхата
нечувани, омайни пѣсни прозвучаха тамъ.

Бѣше той самичкъ, бѣхъ сама—
презъ оная пролѣтъ Богъ ни обручи
съ чистотата отразена въ тия две очи.

И следъ време Той ни прати първото
момче—на мама галения кроткъ синъ
съ прозирни кждрави коси.

Ето бѣлитѣ полета, синята
гора и оня блядолилавъ пжтъ; задъ тѣхъ
преди сѣвсемъ самичка бѣхъ.